

Pál apostol a „fiának” ír. Timóteus kezdettől fogva „úgy szolgált vele, mint atyjával a gyermek” (Fil 2,22), miközben Pál tanította őt a saját életével, példájával arra az útra, amin ő maga is járt, amiről biztosan tudta, hogy helyes, mert „nem emberektől, nem is emberek által kapta elhívását, hanem Jézus Krisztus által, és az Atya Isten által” (Gal 1,1).

„Te azért, fiam...” – miért? Kiderül az előzőkből: mert Timóteus láthatóan sokat kapott az Úrtól – kegyelemből. Kegyelem az, hogy „megvan benne a képmutatás nélküli hit” (1,5), Isten kegyelmi ajándéka (1,6), az erő, szeretet és józanság lelke (1,7). Mert Isten a saját kegyelme szerint hívta el és tartotta meg (1,9). Mert igazság az, amiben hiszünk (én, Pál és te, Timóteus): hogy Krisztus eltörölte a halált és elhozta az életet. Pál „tudja, kinek hitt” (1,12). Ezért mer szenvedni, ezért képes elviselni azt, hogy egyesek elfordulnak tőle (1,15) – nem függ emberek hűségétől vagy hűtlenségétől, de hálás azokért, akik hűségesek maradnak.

Erre emlékezik: mindent Istentől, kegyelemből kapott, és erre emlékezteti Timóteust. „Erősödjél meg a kegyelemben.” Nem az ajándékokban (amiket kegyelemből kaptál), hanem magában a kegyelemben: abban, amit nem érdemelsz meg. Ezután sem fogsz tudni olyat tenni, amivel kiérdemelnél ebből valamit. Ebben erősödj meg. Látni fogod a gyengeségeidet, a természetedből fakadó bűneidet, a szolgálatod hiányosságait, de erősödj meg abban, hogy Isten kegyelmes: megbocsát neked, tovább visz a szolgálatban, engedi, hogy gyümölcsöt is láss, és megállapítsd: „amikor erőtlén vagyok, akkor vagyok erős”. – Azokra vonatkoznak ezek, akik Krisztus Jézusban vannak, mert a kegyelem is Őbenne van.

A Sátán éppen ettől akar eltéríteni: hogy Krisztusban maradjuk és a kegyelemben. Arra csábít, hogy mindenben, mindeniben reménykedjünk, csak Krisztusban ne – és csalódjunk. Arra, hogy saját erővel, bölcsességgel végezzük azt, amit Isten ránk bízott. Ezért kell megerősödni a kegyelemben: „nélkülem semmit sem cselekedhetek”.

„Amiket tőlem hallottál sok tanú előtt”, az igazság: nem tőlem (nem Páltól) származik, hanem Krisztustól. Ezért kell továbbadni, rábízni hűséges emberekre, akik szintén továbbadják. Nem mindenkinek kell továbbadni, csak „hűséges embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek”. Az evangéliumot (az alapot, hogy mit tett Krisztus) mindenkinek meg kell ismernie. Itt nem ezekről van szó, hanem az érett, szolgáló hívőknek szóló tanításokról.

Szolgáló hívők vagyunk, ezért nekünk is szólnak ezek az igék. Isten ránk is bízott embereket (hívőket és nem hívőket), és tanít arra, hogyan bánjunk velük. „Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál” (Lk 22,27): nekünk is ilyennek kell lennünk, mert Krisztust követjük.

„Együtt szenvedd a rosszat” (görög): nem egyedül szenved, aki Krisztus szolgálatában van. Jézus Krisztus „olyan közöttünk, mint aki szolgál”, Ő viseli a terhet és a szenvedést is. Mi az Ő harcosai vagyunk, Ő szenvedésen keresztül győzött. Most is így harcol, és ad győzelmeket, ha vállaljuk a szenvedést. Aki szolgál, Isten országát építi, és ebben támadásokat kap. Nemcsak kívülről: támadások az olyan kísértések is, hogy „hagyd abba, nincs erőd ehhez, ne vesződj velük”, vagy: „könnyebb lesz kompromisszumokkal” vagy ügyeskedéssel. Ezek mind a szenvedés elkerülésére csábítanak, és mindegyik ellen döntenem kell: vállalom a szenvedést.

„Egy harcos sem elegyedik bele az élet dolgaiba”: a harcmezőn van, ott fontos a sorrend: nem lehet egyszerre harcolni és a magam boldogulását keresni. Nem lehet másért (is) harcolni, pl. azért, hogy igazam legyen. „Nem egy ügyet kell megnyernem, hanem a másik embert” – Krisztusnak. Azért kell harcolnom, hogy akiket Isten rám bízott, ne vesszenek el, hanem növekedjenek. Ezért harcolt Pál a tévtanítások ellen, ezért tanította a hívőket, hogy hogyan

kövessék Krisztust. Aki „nem elegyedik bele az élet dolgaiba”, nem emberek ellen harcol a saját eszközeivel, hanem „erők és hatalmak ellen” Isten fegyvereivel.

Minket is szabályszerű küzdelemre hívott el az Úr: olyanra, amelyben szenvednünk kell, de amelyben ott van Ő is, és ad mindent: erőt, bölcsességet, kitartást, szeretetet, készséget a megbocsátásra, bátorságot, győzelmet... mert ezek mind Őbenne vannak. Akkor harcolunk szabályszerűen, ha ezeket mind tőle kérjük el, de tőle fogadjuk el azt is, ha nem ad meg valamit, amit kérünk. Tőle fogadjuk el az erőtlenséget is, és hisszük, hogy az Ő ereje célhoz ér.

Nemcsak a gyülekezetben (a ránk bízottak között), hanem bennünk is célhoz ér, elvégzi a munkáját. Például megerősít, de másképpen, mint ahogy én akartam. Meggyőz, hogy ne a könnyebb utat válasszam egy adott helyzetben. Képessé tesz arra, hogy szóljak Krisztusról, de mást mondok, mint amit addig akartam: mélyebb, alaposabb üzenetet, olyat, ami megszólítja a másikat. Én pedig a gyümölcsöt gyümölcsnek láthatom, és Istent dicsőíthetem érte.

2Tim 3,16–17

A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.